

Erindring imod, at Grændserne for Søterritoriet angives i Fiskeriloven, naar det sker med fornødent Forbehold, saa at herved ikke præjudiceres hvad der med Hensyn til dette Spørgsmaal i andre Forhold maatte være at statuere. Hertil kommer, at de Bestemmelser om Søterritoriets Udstrækning, der findes i vor Lovgivning, dels ikke ere tilstrækkelig tydelige, dels neppe ganske korrekte, og da det er os bekjendt, at Spørgsmaalet, foranlediget ved Fremmedes Fiskeri under vore Kyster, for nylig har havt praktisk Betydning, ligesom det utvivlsomt vil faa det mere og mere, have vi fundet det rettest i § 1 at optage en Angivelse af, hvor langt Søterritoriet strækker sig, saaledes at denne Angivelse dog kun skal gjælde for Fiskeriforholdenes Bedkommende.

I allerhøjeste Resolution af 22de Febr. 1812 er det udtalt, at i alle Tilfælde, hvor Spørgsmaalet er om Bestemmelse af Territorialhøjhedens Grænse ud i Søen, skal denne regnes indtil den sædvanlige Sømil's Afstand fra den yderste Ø eller Holm fra Landet, der ikke overstyles af Søen, og til denne Afgjørelse af Spørgsmaalet er der henvist i en Kancellisfr. til Departementet for de udenlandske Sager af 16de Decbr. 1845. Da det imidlertid ikke siges, hvad der skal forståes ved den sædvanlige Sømil, er Afgjørelsen ikke ganske klar. Efter hvad Indenrigsministeriet har meddelt Udvalget, maa det antages, at Søterritoriet efter den nu gjældende folkeretlige Praxis regnes indtil en Afstand af $\frac{3}{4}$ Sømil fra Landet eller yderst liggende Øer og Holme, saaledes at til Søterritoriet tillige medregnes alle Bugter og Indfæringer af Havet, hvis Indløb har en Bredde af ikke over 10 engelske Mil. En Sømil er efter denne Beregning utvivlsomt sat = $\frac{1}{15}$ af Meridiangraden; undertiden findes vel $\frac{1}{60}$ Grad eller en Minut (5900,7 danske Fod) benævnt en Sømil, men ligesom dette ikke er det almindelige, saaledes kan denne Ansættelse af Sømilen heller ikke være den, der er tænkt paa i den omhandlede Angivelse, idet derefter Søterritoriet kun vilde faa en Udstrækning af c. 739 Favne fra Land. Vi antage derfor, at den nævnte Afstand af $\frac{3}{4}$ Sømil er = $\frac{1}{20}$ Grad = 17,702,1 Fod eller 2,950 Favne. Længden af en engelsk Mil er derimod vistnok regnet til $\frac{1}{60}$ Grad eller = $\frac{1}{4}$ Sømil, saaat 10 engelske Mil bliver = $2\frac{1}{4}$ Sømil ($\frac{1}{6}$ Grad) eller 2 Mil og 1834,5 Favne i dansk Maal.

Fra den anførte Regel om Søterritoriets Udstrækning maa selvfølgelig indtages de Tilfælde, hvor Afstanden over Havet til fremmed Land ikke er 2 Gange $\frac{3}{4}$ Sømil, idet Søterritoriet for begge Lande i saa Fald maa mødes i Midtstrømslinien, f. Ex. i Drejund ved Helsingør og mellem Sjælland og Hveen. Saaledes er ogsaa ved Grænsereguleringen mellem Danmark og Slesvig, jfr. Bekj. af 22de Juli 1865, Grænsen mellem dansk og slesvigsk Territorium i Helsingør Bugt og i Havet mellem Romsø og Mandsø sat til Midtlinien af disse Bønde.

Ved den saaledes angivne Udstrækning af Søterritoriet vil den allerstørste Del af Vælteerne og Bøndene mellem de danske Øer falde ind under dette Territorium. Dog vil der paa enkelte Steder, saaledes i den sydlige Del af Store Bælt, i Smaalandsøhavet mellem Sjælland og Lolland, være smaa Strækninger af Havet, der, skjønt helt omgivne af dansk Søterritorium, som værende i større Afstand end $\frac{3}{4}$ Sømil fra nærmeste Kyst, ikke selv vilde komme til at høre dertil. Saavidt vi have kunnet bringe i Erfaring, tilegner imidlertid den danske Stat sig Højhedsret over disse Bønde i deres Helhed, ligesom saadan Højhedsret ogsaa respekteres af andre Stater; da derhos Staten formentlig maa kunne forbyde fremmede Fiskerifartøjer at begive sig gjennem Søterritoriet i den Hensigt at drive Fiskeri paa de ommeldte indelukkede Strækninger, have vi ikke kunnet antage andet, end at det Statens Undersaatter i de danske Bønde forbeholdte Fiskeri ogsaa bør udvides dertil. Vi ere ligeledes gaaede ud fra, at Danmark har Højhedsret over Store Bælt i sin Helhed, uanset at der fra Nord af strækker sig en smal Strimmel Vand, der er udenfor en Afstand af $\frac{3}{4}$ Sømil fra nogen af Bæltets Kyster, og idet vi isærligt henvise til vor trykte Protokol S. 27 og 36, skulle vi særlig lægge Vægt paa, at vor Opfattelse af dansk Søterritorium anerkjendes af tydske Soretslærere. I Henhold hertil have vi foreslået Fastsættelsen af Søterritoriet — forsaavidt Fiskeriloven angaar — saaledes som stet er i Paragraf 2.

§ 2. Skjønt det, som ovenfor bemærket, er udtalt i de tgl. Reskripter af 12te Maj 1696 og 15de Decbr. 1758, at Fremmedes Fiskeri ved de danske Kyster er ubesøjet, og at det bør forhindres af Øvrigheden, og skjønt Kancellicirkul. af 1ste Maj og 4de Maj 1819 instruere Øvrighederne om at afsiise de Fremmede, der komme til de danske Kyster for at fiske, med Betydning om, at de, hvis de oftere indfinde sig paa dansk Kyst i saadant ulovligt Foretagende, maa vente at blive anholdte til Strafs Lidelse efter Anordningerne, — findes der ikke i vor Lovgivning foreskrevet nogen Straf for dette Forhold, efterform de i de islandske Love af 13de Juni 1787 I § 4 og 12te Febr. 1872 § 1 givne Bestemmelser selvfølgelig ikke ere anvendelige her, og det er vel derfor ikke ganske uomtvisteligt, om Domstolene vilde anse Bedkommende med Straf, hvis Tilfældet bragtes for dem. Der synes saaledes at være Trang til en Gæffebestemmelse for det omhandlede Forhold, og efter Lovforslagets § 69 vil Overtrædelse af samme § 1 blive at anse med Bøder fra 10 til 400 Kr. For at disse Bestemmelser skulle kunne faa praktisk Betydning, er det nødvendigt, at det tillades, at de fremmede Fiskere anholdes, jfr. ogsaa Kancellicirkulærene af 1819, og at der søges Sikkerhed